

Ezer és 3

13

Vagy vegyük azt, hogy magas sarok. Komoly, magas sarkú cipők, gondold végig, tizenkét centi, nők billegnek benne, inkább rajta, és milyen döbbenetesen billegnek. Jól tud billegni, hatásosan, ez kihozza belőle, ami benne van, olyan nincs, hogy nincs benne semmi.

Csinos nőből csúnya nőt, fordítva nem. Ha úgy véled, semmi nincs benne, akkor is kijön valami örület. 'Hiányzik a kabátodról egy gomb, lifeg a gombod, észrevetted?', és tessék, ezt férfi kérdezte vagy nő? Férfi hang vagy női? Ággódik-e vagy nyugodt? Férfitől kérdezték vagy nőtől?

És kihozza belőled a szívdobogást. A nők kihozzák a szívdobogást. A dobhártyám dobol, kellemetlen, fáj, belülről üti valami, üti a szívem. ((002)) miatt. ((608)) miatt. ((054)) miatt. Kattog is, lüktet, forgatom a fejem, erősen oldalvást döntöm, vissza, megint vissza, egyszerre abbamarad a dübörgés. Biztos nem tetszem neki. Úgy, hogy közben meg nem is lát. **A szívem erősen dobog**, szerencsére nem látszik rajtam.

Szerencsére nem látszom. Volna a testemen egy ilyen kijelző, vörös lámpakörte, villogna ilyenkor, mint katasztrófafilmekben szokás. Férfias sóvárgás, nem veheti észre, fogalmam nincs, mit kéne tennem ahhoz, hogy észrevegyen.

Épphogy nem férfias, bár nem is nőies. Hanem gyerekes? Hanem, igen, gyerekes. Végzetesen gyerekes. Nem *tetszik* és *nem-tetszik*, ennél nyersebb, 6 ugyanis nem lát, nem vagyok ott neki. Mert nem vagyok. A nők kevésbé iz-

gatottak férfiak miatt, bár az a kevés adott esetben jobban meglátszik rajtuk. És még az is, hogy hol van itt férfi?

Nem izgatja magát, ez biztosnak látszik, semmi más nem. Mennyi, de mennyi minden látszik biztosnak, hogy pusztán ezért, mert így látom, tényleg így is legyen. Azt hiszed, biztos vagy benne, hogy nem tetszel neki, nem vesz észre, nem is lát meg, és elmész onnan. Még egyfajta örömteli megnyugvást is érzel, helyetted oldották meg a dolgot, egészen a te problémádat egészen nélkülöd. Megfordulsz, elindulsz. És akkor már igazán az a helyzet, hogy nem lát.

Nem vesz észre, mert ugyan micsoda tessék neki belőlem. ((206)) nem vesz észre, látom rajta. Észrevesz, de nem úgy, hanem mit tudom én, hogyan. Ott vagyok, és ennyi, a látvány nem annyira érdekli a nőket, nem idegesítik magukat ilyesmi miatt, rendes lányok oda se néznek. Német, zsidó, vörös hajkorona, mézsfehér, szeplőkkel teliszórt bőr. Ráveszem magam, odaülök az asztalához, van mellette egy üres szék.

Nem üres, rajta a táskája, nyilván azt jelenti, hogy ne ülj oda, foglalt. Foglalt vagyok, el vagyok foglalva. Kedvesen elmosolyodik, leteszi a könyvét. Tehát nem az, hogy szóba sem áll velem, szívesen szóba áll velem, miért ne állna szóba pont velem. Sétálunk is, eljön sétálni, komoly dolgokról beszélgetni.

Vidámabb dolgokról is, akármiről, és közben meg semmi. Úgy semmi, hogy én nem csinállok semmit. Mert mit kéne mégis csinálnom. Tíz napig egy Mxxxxxi nevű kis faluban, együtt csupa külföldivel, szinte mind nő. ((409)) éjjel benyit a szobámba. Álmos vagyok, korán reggel irgalmatlanul harangoznak, épphogy elalszol nagy nehezen, megszólal a harang. Ég a szemem a kialvatlanságtól. ((206)) rám se pillant, de ha szólok hozzá, odalépek, mutatom neki az egyik könyvet, olyankor megtévesztően kedves. Legalább ne volna ennyire kedves. Aztán egyszer, sétálunk visszafelé a kocsmából a kastélyba, átkarolom a vállát.

Lesz, ami lesz. Utolsó előtti nap. Nem lepődik meg. Leveszi a kezem a válláról, és azt mondja, nem azért jött ide, hogy csókolózzon. Nagyon kedvesen. Épp úgy, mint eddig. 'Nem azért jöttem ide, hogy csókolózzak', mondja, magyarul beszél, németül tartja hozzá a száját, örületesen jól áll neki. Mondja ((409)) nevét, 'na és ((409))?', látja, hogy ((409))val mi a helyzet, nem is kérdezi, nevet rajtam picit, tetszik neki. Mintha még tetszene is neki. Mintha ((409)) is tetszene neki. Semmi harc. A nők nem harcolnak.

Nem harcol, nem hepciáskodik, ha hepciáskodik is, nem tépi meg a másikat, nem mindenáron kaparja ki a vetélytársnője szemét. Rendben van, sikítozik, ki nem látott még ilyesmi riasztóan komikus utcai jeleneteket, megtépi mégis, beígéri neki, hogy kikaparja a szemét, pedig igazából nem a vetélytársa. Nincs is vetélytársa. Igazából a férfiak vetélytársai egymásnak.

Na még egyszer, ezt nehéz lesz eladnom neked, a nők nem egymás vetélytársai. Fekszik mellettem, jó volt, nem volt rossz, végül mégiscsak bejött hozzám. ((206)), teljesen váratlanul, félig-meddig már aludtam. Nem tudom, miért.

És arról beszél, mennyire tetszik neki ((409)). Én meg azon értetlenkedem, hogy miért tetszett nekem annyira ez a lány.

Annyira-annyira. Ezért feküdt le velem, ((409)) miatt? Nem, ők igazán nem vetélkednek egymással, korántsem ki-ki mérkőzés, nem zárják ki egymást, mind győztes lehet. Ha nő, akkor győztes, annyira győz mint nő, amennyire annak számít, függetlenül a többitől, akik, tudják vagy nem, szintén győznek. Mikor vetélkedik, nem az, inkább férfi, és persze, hogy nem, csak épp akkor férfi(as). Az animus versenyez, annyiban férfias, amennyiben vetélkedik. Nem verekszik, mivel mégiscsak nő, és az rosszul megy neki. Főként rosszul áll neki, ha verekszik, lehetetlen öt komolyan vened, mert olyankor nem nő. Kivetkőzik belőle.

Nem magából, hanem az asszonyiságából, ami nemcsak hogy rémes látvány, de mulatságos is, mert ugyanakkor meg mégsem férfi, hanem egy micsoda. Fúria. Hárpia. Nem mintha nevetnék rajta, inkább félrefordulok, azonnal átkapcsolok, női bokszolókat mutogatnak a tévében, széleseben elkapcsolok onnan. Mert az amazonok jutnak eszembe róluk, ahogy lemetélik bal mellüket, hogy ne zavarja őket nyílzás közben. A férfiak némán ütik egymást, ökölrel egyenest egymás arcába csapnak, senkinek nem jut eszébe nevetni, ha nők esnek egymásnak, az ellenállhatatlanul komikus.

Mert harap az istenadta. Nevetséges és veszélyes, nem is mosolygok, hanem ilyen furcsán nézek, mert mi az, mégiscsak visszakapcsoltam? Harap, csíp, karmol, sikítozik, rendes, nőies leltár, nem jutna eszedbe, hogy bunyózik, pedig bunyóznak, hanem az jut eszedbe, hogy iszonyatosan meg leszel baszva, kislány, ha így folytatod. Merevedésed *támad* az ilyesmitől, odalépsz, két elementáris pofonnal magához téríted, és kész is van. Azonnal magához tér, ne izgulj. És fölvesz egy egészen rendes kis szelídebb arckifejezést, alulról enyhén fölfelé forduló tekintet, csöppet elnyílt ajkak.

Közepesen erős, váratlan pofonok, ha nem nyugszik, kap még, az előbbieknél egy fokkal lendületesebbet, tényleg a legváratlanabb ütemben. Nem számít rá, megbicsaklik a térde, bezuhan a konyhaasztal alá, szerencsétlenül találtad el, nem a megfelelő helyen, hónapokig érzi a fülét, berepedt a dobhártyája. Panaszos képpel pislog feléd, látod rajta, hogy nem haragszik, eszébe nem jutna, körülbelül egyetért a dologgal.

Hogy kapott. Te viszont nem, mérgedben ütöttél, nem higgadtan, ez nem szép tőled, ha nem megfelelő helyen találtad el, akkor kell, hogy legyen megfelelő hely. Rosszul sikerült, nincs benne gyakorlatod, ne magyarázd meg azzal, hogy nem szokás pofon verni nőket. Ne is legyen.

Ne szokjál hozzá. 'Nem hallok jól', ezt bosszúból naponta többször is megjegyzi, szemrehányóan pillog rád, amitől megint beáll a merevedés. 'Miattad. Valószínűleg berepedt a dobhártyám, te bunkó állat! Hú, de tapló vagy!' Elmegy orvoshoz, képes rá, arra megy ki a játék, hogy lelki-furdalásod legyen miatta. Van is.

Megütöttem, nem szép, nem valami szép, ha eszembe jut, összerázkódom. Higgadtan nehéz nőket megütni, azonnal keletkezik a dolog körül **valami hamisság**, egy adag hamis nyáladzás. Kapott pár pofont, mert dühös lettem rá, és a kelleténél nehezebben, dühítően lassan párolog el ez az érzés belőlem. Bármilyen érzés. Nők hamar magukhoz térnek idegrohamukból, pedig mintha messzebből jönnének vissza.

Mert mindenképp közelebb kerülnek saját magukhoz, ebben is lényegesebben jobbak nálam. Bármiből hamarabb kikeverednek, hipp-hopp, *már* ki is jött, ettől jobb, mint például én, hogy egyet említsek. Ezért jobbak, ettől a problémátlan közelségtől. Pofon ütöttem a ((010))t, bezuhant a konyhaasztal alá. Nem az ő konyhája, ott nincs is asztal, és nem nálam, hanem vendégségben. Rájöttem, hogy nála aludt a régebbi barátja, egy amerikai faszi. **Két férfi** nincs, egy van, ez a kizárólagosság az időben visszafelé is működik. Úgy még jobban működik. Még rosszabbul működik. Elmondta nekem, mert, úgy látszik, megkérdeztem tőle.

Mindenesetre érdekes, hogy elmondta, vajon miért mondta el, nyugodtan megtarthatta volna magának, eszembe sem jutott volna, nem gyanakodtam, semmi ehhez hasonló. Azért, mert megkérdeztem? Mégis eszembe jutott? Szeret, és azt hiszi, így tudja a televízióból, mesélte neki a mamája, hogy őszinteség és szeretet kiváltják egymást? Őszinteség, az *minden*? Vallomás-rohama volt?

Egyszerűen csak betojt tőlem, mert csaknem kétszer akkora vagyok, mint ő? Miért nem előtte mondta el, nyugodt hangon közli velem, 'jön pár napra a volt pasim, nálam fog lakni', kész. Jó, ezen a kérdésen még dolgozni fogok valamennyit. Egyrészt, hogy miért nem így működnek, másrészt meg, hogy kész-e, vagy nem kész, vagy félkész.

Miattam szakít a férjével, fekszik mellettem az ágyon, a férjéről fecseg, miközben fogdosom a legfurcsább helyeken. Föltolom a hüvelykujjamat a segglyukába. Elege van belőle, unja őt, el fog válni, mondja, föltérdel, kigombolja a sliccemet. 'Unom, hallod?'

'Hallom hát, a fülemben beszélsz.' Ez nem a ((010)), hanem ((807)), nem harminckét éve volt, hanem pár hónapja, a lánya lehetne, nem ismerik egymást, ugyanúgy csinálják. A nők ugyanúgy csinálják. Nincs különbség, már egy méterről nézve sincs.

Ne úgy nézd, ne egy méterről, kicsit menjél *viszsa*. Ne hátra, inkább visszafelé. Nők közötti különbségeken ámuldozni a legboldogítóbb. Az órájára pillant, 'maradok, jó?', mondja ((807)), 'még nem kell indulnom, örülsz neki?' Nem kérdezi, hanem közli, nem mintha érdeklődtem volna, a kérdés közlés. Meg se mossa a száját, nem öblíti ki, nem kér inni, nincs két férfi, csak én. Csak egy, én. Megmondom, hogy ki az az egy? Én vagyok az az egy. És a másik nem az. 'Nem akarsz nőnni valamit?'

'Nem, miért?' Kikísérem az autójáig, látni a bugyiját, ahogy beül, direkt így helyezkedik, letekeri az ablakot, csillog az ajka a rászáradt ondótól. Indul hazafelé, előbb még elhozza bölcsődéből vagy honnan a gyerekeit, 'sietek haza', mondja, 'összeütöm a vacsoráját', mond egy nevet, a férjecskéje nevét, akit egyszerűen megunt. Aki tehát egyszerűen nincs.

Kitette a szűrét. Mellére szorítja a kezem, be kell nyúlnom a kocsiaablakon, 'érezd, dobog a szívem tőled. Meg attól, amiket csináltam az előbb neked, elhiszed?' 'El.' 'Jó volt?'

'Jó, szuper, nagyon.' 'Élvezted, ahogy szoptalak?', kérdezi. 'Ilyet nem szoktam ám, tudod?' Néz rám, nem biztos, hogy ki tudnám találni, mit vár tőlem. Fogalmam sincs, mit vár tőlem, fogalmam sincs róla, hogy mit kéne tudnom. Úgy van formálva a szája, hogy a szavak, súlyuk ellenére, a legkisebb nyomot se hagyják rajta. Úgy van kitalálva, hogy ne süllyedjen el. Körbenéz vadul, nem fél, csak a kölykeit félti, látom rajta. Csak a kölyköket félti, mert rosszak a tapasztalatai, és tart az ismeretlentől. Félné az ismeretlentől, és az ismeretlen, ezek szerint, olyan, mint én. Lehet, hogy csupa szörnyűséget hallott ez ügyben?

Azt viszont tudom, hogy nem vagyok szerelmes belé. Szinte senkibe, ami így rosszul hangzik, elismerem, *szinte* meg *senki*, és ez az egész a hangzásra megy ki. Kevés nőbe voltam szerelmes. Az is lehet, hogy túl sokba, attól függ. ((206))ba szerelmes voltam hat vagy hét napig, ez számít? Utolsó este lefeküdt velem, előtte pár órával ez még föl se merült. Igazán nem. Tűzvörös volt. Nem értem, miért döntött így. Ha szerelmes vagyok, látszik rajtam. Úgy érteve, hogy szerintem nevetséges, mennyire látszik.

Szinte más sem. Amúgy is látszik rajtam minden, kiírja magát az arcomra. Látom magam, ahogy egy Mxxxxxi nevű nyugat-dunántúli falvacskában ülök a Dxxxxy kastély udvarán, a tűző napon, és szerelmes vagyok egy vörös hajú, karcsú lányba. Aztán egy csapásra elmúlik. Látható is, mondom is, ki lesz mondva, ki lesz mutatva minden, 'szeretlek téged, én is szeretlek téged, sőt szeretlek *tégedet*'. Ennek eleinte eléggé ütős a mondanivalója, nem szólva az idétlen hangsúlyozásról, aztán, mikor már lefutott egyszer-kétszer, elhangzik párszor, fokozatosan elpárolog belőle az erő. Kiszikkad.

Lemegy, lejárt, úgy hajtogatom tovább, hogy nem akarok mondani vele semmit, egyszerűen szeretem (mondogatni neki, hogy szeretem) őt, ennyi az egész. **Nyilván azt mondom, ami az eszembe jut**, és ez is látszik rajtam. Ismételtetni, még egyszer kimondani, még hallgatni, szerelmi vallomás-sorozat, nincs vége, nem befejezhető, mert nem azért beszélek, hogy bármi újat vagy régit közöljek.

És bármit befejezzek. Ilyenkor nem avégett jártatom a pofámat, hogy újdonságokkal álljak elő, talán nem is én kezdtem bele, ő kezdte, mégis **szép, hogy ennyire eszében tartja, hogy mit mondtam**, mert én esetleg simán elfelejteném. Ismételjük, és úgy lesz vége, hogy egyszer csak nem folytatjuk az ismételtetést, egyikünk udvariasságból, mondhatni, a másik helyett abbahagyja. Amiben rejlik némi rizikó, mert miért pont ő hagyta abba, igazából nem volt semmi oka abbahagyni, ez általában mégse merül föl így.

Nem mintha lenne olyan, hogy általában, bármennyire is egy kaptafára húzható, minden eset meghökkentően más, ugyanaz a következő alkalommal merőben másmilyen. Normálisan mégis úgy történik, hogy azért hagyom abba a mondogatást, hogy ne a másiknak kelljen, ugyanis én ennyire udvarias vagyok.

Ilyen előzékeny, hogy is mondjam, óvatos az érzelmeimet illetően. Inkább kimászom az ágyból, hozok neki egy pohár vizet, mint az járjon az eszem-

ben, hogy *azért néha* hozhatna már *ő is* be *valamit*, legalább egyszer az életbe', végre-valahára. Ebben a бүdös életben! Még a **barátnőjét** sem nyomom meg, vagyis be se próbálkozom, csak ha esetleg ő próbálkozik, és mindezt igazán kizárólag a vele szembeni udvariasság miatt teszem, vagy nem teszem.

Itt flangál pedig az orrom előtt ez a helyes kis pina, mellétől combközépig törülközőbe csavarodva a közös albérletükben, direkt benyit a fürdőszobába zuhanyozás közben, és mikor azt írom a ((608))nak, hogy alaposan széjjel lesz szedve, csak várja ki, amíg hazaérkezem, megjegyzi, mert épp ott áll, véletlenül, szorosán mögötte a mailem olvasása közben, hogy 'húha, te anyám, de frankó neked, engem is szétkaphatna!'

'Már! Végre valaki!'

Amúgy nem föltétlenül jövök rá arra, hogy szerelmes vagyok-e.

Mielőtt le nem szedem róla a bugyiját, semmiképp. Állag, a szaga, kémiai folyamatok, és utána is eléggé billeg még, az előítéleteimtől függ, no és a megtévesztés. Az kell hozzá, hogy ne én lépjek le, hanem ő, és végleg, akkor biztos jóvátehetetlenül kiderül. Elválik, megvilágosul, mintha súlyos brokátfüggönyöket rántanának szét előttem, áttör a fény. Elutaztam, és hiába telefonálgattam haza, nem vette föl. Napokig.

Napokig tart, azért mentem el, hogy dolgozzak, így viszont nem tudok dolgozni, hogy dolgozzak így. Néha elfelejtkezem róla, akkor semmi, mert elfelejtkeztem róla, aztán eszembe jut. Belém hasít. Szeretlek. Az, hogy szeretem, és nyolcszáz kilométer, eléggé hozzátesz, előhossa az érzeményt. Álltam a szoba közepén, slusszkulcs a kezemben, még szerencse, hogy nem indultam el a hóviharban.

Szerencsére nem indultam el azonnal hazafelé, nem az időjárás miatt, hanem mert ilyenkor *ne indulj*, maradj, ahol vagy. A szoba közepén, ha épp a szoba közepén vagy. A hófúvás kellős közepén. Ezt, úgy látszik, szeretem, a rohadt életbe, szerelmes vagyok bele, biztos, nem tévedek. **Aztán elvörösödtem, mert eszébe jutott, hogy ezt már mondtam** az előbb, ugyanígy.

Nem szoktam rá gondolni. És szinte mindig tévedek. Három éve történt, bár ennek a számolgatásnak egy könyvben nem sok értelme van. Nem jut eszembe.

12 Álmodom róla, de ritkán. Amióta nem gondolok rá, néha vele álmodom, és még az is lehet, hogy nincs összefüggés, nem azért álmodom valamiről, mert

nem gondolok rá. Ilyenkor feltűnően szép a ((608)), álom, sokkal jobban fest, mint ahogy egyébként, mint amire emlékszem belőle, ha erősen koncentrálok rá. Alvás közben jobban tetszik. A kerek feje. És ragyog.

És csupa sületlenséget beszél össze, ahogy szokta, a hihetetlenül ostoba mondatok közben pedig ez a ragyogás. A fehér bőre, meg a kerek képe. Nem pont kerek, és mégis kerek a kerekre nyírt, középen direkt összevissza, cikcakkban elválasztott frizurája miatt. Legalábbis álomban kerek a feje, fehér, hátul a kelleténél laposabb, és gyönyörű. Kerekes. Hülyeség. Vámosgyörk.

Utazom Miskolc felé, Vámosgyörknél fölszáll ((608)) meg a barátnője, vagy ki az, megállnak az ülés mellett, és a ((608)) udvariasan megkérdezi, de egészen más hangon, és ilyen rövid szoknyája nincs is, hogy szabad-e ez a hely. A szemközti üres ülések. Más a hangja. 'Szabad.'

'Tessék', mutatom a kezemmel, nem is ő kérdezte, hanem a másik csaj, ezért volt ez a másféle hang. Nem ((608)) volt, hanem egy vámosgyörki, rosszul kifestett parasztlány, útban Miskolcra shoppingolni, nem is hasonlított különösebben a ((608))ra, és mégis. Mégse. Ugyanolyan. Más, de ugyanaz. Ha nem írom le, amit álmodom, végleg elfelejtem.

Fölríadok, érzem, mennyire elfáradtam, miért pont ezek jönnek *ide*, honnan kerül elő, miért álmodom ilyeneket. Kikászálódok az ágyból, az egyik papucsot találok csak, borult az idő, megyek kifelé, már nem emlékszem, mi volt. Mi volt? Nem koncentráltam rá, nem emlékszem az álomra. Arra emlékszem, hogy álmodtam. Ha kimondom, megmarad. Rögtön elmesélem annak, aki mellettem fekszik.

De csak ha fölébredt, ezért külön nem ébresztem föl. Ha nincs ott senki, nincs kinek elmondanom, mégsem fogok magamba beszélni, mint egy komplett hülye. Vagy leírom. **Mindent följegyzek.** Szóval elég sok mindent följegyzek a felejtés miatt, na és ez volna a felejtés.

15

((443))t szerintem én hagytam ott végül is, nem ő engem. Szerinte ő, de nem, mert sajnos én hagytam el, ha eszembe jut, összeszorul a gyomrom. El. El, el. Nem szokott eszembe jutni. Ha mégis valami okból eszembe jut, ha rá gondolok, összerándul a gyomrom a fájdalomtól. Mindig a nők hagyják abba egyébként.

Végső soron ők hagyják abba, a lehetetlen viselkedésem miatt. Elfogadhatatlanul viselkedek, egy katasztrófa, nem kétséges, de akármilyen szemét is vagyok azok szerint, akik szerint szemét vagyok velük, magamtól *úgy* mégsem hagyom *el* egyiket sem, ezt az egyet nem állíthatja senki.

Szerintem nem vagyok szemét. Nem azért lépek le. Nem szórakozom. Szeretem őt, **persze** nem pont szerelem, ez az, amit nem tud lenyelni. Nem tudja elviselni. Nem emlékszem, hogy szerelmes lettem volna bármelyikbe, valami nem bírja rászánni magát bennem.

Arra, hogy úgy emlékezzem rájuk, az jusson eszembe róluk, hogy valaha szerelmes voltam beléjük, vagy ehhez hasonló, bár ((443)) mindenképp kivétel ez alól, és minden alól, őt igazán szerettem, s a többi, szerelmes voltam bele. Mindez nem jelenti, hogy gyűjtöm a nőket, hogy azért szerezném be, mert addig hiányoztak a gyűjteményemből, kellenek bármire is azonkívül, hogy kellenek, kompenzálnék velük, bár igaz, gyűlnek. És leapadnak. Nem gyűjtöm vagy apasztom őket, inkább sajnálom.

Hogy magamat sajnálom-e, azt most nem fogom eldönteni. Biztos kompenzál is ez az egész *biztos, hogy gyűjteménynek is tekinthető* tömkeleg, se baj. 'Eszembe jutott, hogy több mint tíz évvel ezelőtt Dxxxxxxxxxgból nem autóztunk be Axxxxxxxxmmba, pedig az volt a terv, hanem egy műfrancia kertben veszekedtünk', mondja ((443)) az Angyal utca sarkán. Nem szemrehányóan. 'De nehogy megkérdezd, min veszekedtünk.' Emlék. Ezt nem mondja, én írom.

Ahelyett, hogy **megkértem** volna. Elvettem volna feleségül, lesz, ami lesz alapon.

Beszereztünk volna a kölcsönzőben egy piszkoshóféhér, jó párszor leszerepelt, enyhén gusztustalan menyasszonyi ruhát, váratlan bodrokkal. Lifegnek rajta a bodrok, kellemetlen hozzányúlni, viszont érdekes belőle kihámozni az asszonyt, gondolom én. Fátyol és alkarközépig érő báli kesztyű, megvesszük egy Váci utcai kesztyűsnél.

Kígyó utcai.

Két Kígyó utca van Pxxten, egy Váci utca meg egy Váci út, négy Szondi, egy Angyal. 'Egyáltalán nem emlékszem', folytatja, ez már a Tűzoltó utca – abból is kettő van – és a körút kereszteződése, megtorpan, szembefordul velem, elállja az utam. 'Nem emlékszem, hogy mikén veszekedtünk. Osto-

baságokon. Volt ott egy pad meg egy emelvénytű domb, ültem a padon, és szomorkodtam. Sikáltam a tenyeremmel az ülőkét, szálka ment a körmöm alá. Az első évfordulónk volt akkor', folytatja, megfordul, indul tovább, gyorsabban a kelleténél.

Sokkal gyorsabban, mintha ott akarna hagyni. Mégis szemrehányás? Emlékszik rá, vagy fáj neki, így történt, vagy ezt **vette a fejébe?**

Ott is hagy, csak én nem hagyom ott magam, mégsem ácsoroghatok évekig a Tűzoltó és a, ha jól tudom, Ferenc körút sarkán, mint egy pózna, mert tizenkét évvel ezelőtt egy holland franciakertben ((443)) körme alá szaladt egy szálka! Nem fogok ott állni a végítéletig, csak mert ennyire reménytelenül rosszul csináltam!

Rosztat csináltam, rendben van, mégis, az ilyesfajta mondatok, hogy *a legnagyobb butaságok meg kertben veszekedni*, egyáltalán nem idéznek föl semmit. Nem idézik fel azokat a mondatokat, az ostobaságunkat, sem a veszekedést, legföljebb emléket állítanak nekik, az meg minnek. És fáj. A legrosszabb fajta fájdalom, mert nem tudod, mi.

Fáj. Mégse mondhatod, hogy a szíved, pedig a szíved.

Tehát mondhatod, hogy a szíved.

Tényleg volt ott egy pad meg egy dombocska. Ül a padon, én az ösvényen mászkálok le-föl, és dühös vagyok egy többé vissza nem idézhető, elő nem állítható helyzet miatt. Olyasmi miatt, ami, ezek szerint, nincs. A legfurcsább, ahogy kiáll belőlem a szeretet.

Illetve a szerelem áll ki, mert a szeretet marad, még pontosabban a vágyakozás múlik el, de végképp. Az párolog el legelőször, olykor meglepően hamar. Találkozunk néhány év múlva, fél év múlva, egyáltalán nem érzek semmit, nem akarom megbaszni, kicsit meg is szeppenek, ne kelljen már, úristen, megbaszni, pusztá előzékenységből. Jólneveltségből, úriember, finom lélek, nehogy megbántsak egy hölgyet.

Akit egész szívemből szeretek. És egyáltalán nem kívánok. De miért nem akarom én őt ennyire megbaszni, amikor pedig valaha annyira akartam, rémisztő. És annyira meg is basztam, amennyire akartam, amennyire ő is akarta, most pedig úgy intézem irtó rafináltan, közben meg borzasztóan rossz-tellem magam saját magam előtt, hogy véletlenül nehogy intimebb helyzetbe

kerülünk, és aztán onnan kelljen kikászálódni, fülig vörösen. A férfiak mindenképp nőket akarnak.

Ez mozgat, ha van bármi is, akkor emiatt van az a bármi. Márpedig van bármi, és az akarás ilyenkor látszik a legszebben, amikor *nem* akarom, a nem-és-nem mindenféle igent fölülír. Örök mozgó, örök mozgató, a leosztás szerint nők miatt, a fölöttük való diszponálás miatt folyik a küzdelem. Másokkal való viszonylataim valamifajta folytonos harci terep a nők miatt, mi más miatt.

Mi más van még? Együttműködések és kompetíciók színtere, játék, *amely elszippantja a magánéletben a nők által okkal tisztelt fivért, s helyébe dörgő hangú, kemény öklű, szörnyű hímet – túloz – küld, aki gyermeteg krétafirkákkal rója tele a földet: merev, mesterséges elkülönülésbe, megfújhatetlen demarkációs vonalak közé rekeszti az emberi lényeket*, így Virginia Woolf, nagyjából ilyesmi, de mi az, hogy gyermeteg?

Gyermeteg volna? Mesterséges, nem pedig természetes elkülönülés – természetesen mesterséges viszonyok között? Mégis, emberekről szólva, mely viszonylatok nem-mesterségesek? Igazán szörnyű hím, *ezt látom* magamon, mert borotválkozom, de mi mást tehetne?

Eleve szörnyeteg, mint az *Óz, a nagy varázsló* oroszlánja, tegyél te valamit vele! Tegyél velem jót. Átléphetetlen demarkációs vonalak, helyesen látod így, a higgadt – tehát nőies – férőpillantás is annak látja, mert mi az, hogy *lesszabály*? Csakhogy mindez nem a higgadtsághoz, hanem a háborúhoz tartozik, az erőviszonyok átláthatatlanul finom módosulásainak, valós vagy látszatállapotainak lenyomata. Hogy a férfi *aranyban-bíborban, vadember-tolláisszal hódol misztikus rítusainak, a hatalom és az uralkodás gyanús gyönyörűségeinek*, miközben ő, az asszonyai, ki sem tehetik a lábukat, hát bizony.

Tedd ki a lábad. Egyébként kitheted a lábad, ki tiltja, mert én nem, és ki más szólhatna bele, mert aki ilyesmit tilt, az igazából nincs is. Igazán nincs. A tiltás *korai*. A hím állat nem tilt, ő régi, régóta úgy van, ahogy van, az ember túl fiatal, sőt kicsi. Nem tiltható, amit nem kell tiltani, tiltom vagy nem, egy nő, bizonyos értelemben, abban az értelemben, amire gondolsz, egyszerűen nem teheti ki a, na jó, a lábát. Hogy honnét? Mondjam meg? Rajzoljak köré egy kört? És egyáltalában, eszébe jut?

Amennyiben nő?

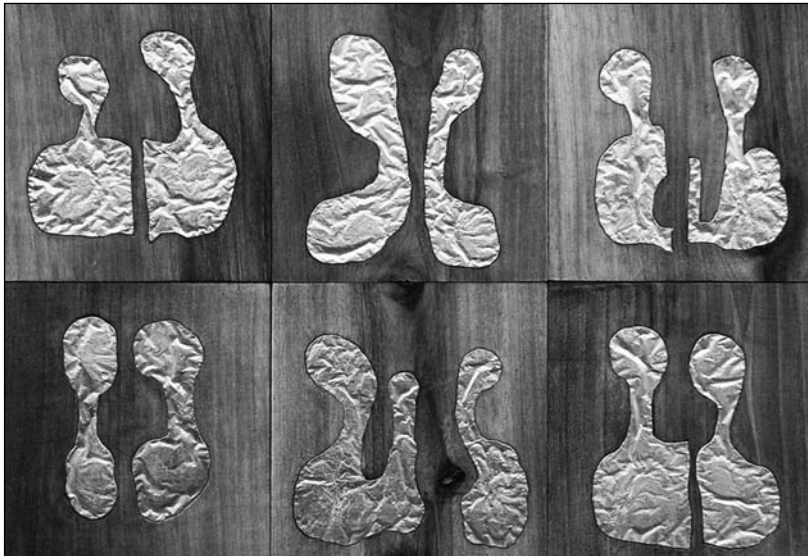
Akar lenni, akar maradni, és miért ne akarna, mert hogy mi más akarna lenni, csak nem férfi? A meccs nyeresre megy, nyerni viszont, nyugi, ne örülj, ne irigyeld, életveszélyes, minimum holtra fáradsz. Igaz, a nyertes visz mindent.

Téged például, ne kapálózz. Hiába kapálózol. Vagy nem is kapálózol? Kizárólagos játék, egy nyerhet, az egyikük, a többi elkotródik. Behódot, beáll szolgálni, harcol, elbujdosik, kiverik maguk közül, meghal. Belehal.

Éhen döglük.

Megölik. Könnyen elpusztul, nincs rá szükség, egyetlen hím szükséges, egy helyért folyik a verseny, *két* hely nincs, helyezés nincs, nem a részvétel fontos, győzelem vagy semmi, ha nem tudsz győzni, ne vegyél részt. A feltörekvők figyelembe lesznek véve, a legyőzöttek vége. Ez banális, és olyan erősen jön elő, amikor előjön, márpedig előjön, hogy még önkielégíteni is elfelejtesz miatta. Nem elfelejtet, inkább megrettensz magadtól, mint aki úgy érzi, hirtelen ahhoz támad kedve, hogy harc közben elhajítsa a fegyverét, csak mert túl nehéz cipelnie.

Egyszerre csak úgy érzem magam, mint az a katona, akinek az az örülség jut eszébe, hogy harc közben elhajigálja az összes fegyverét, mert túl nehéznek találja azokat.

Móricz Károly: Paramecium tremens